

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Haziran 2026

Sayı: 81

Fiyat: 20 TL

Zorbalık düzenine karşı direniş

“Saraj rejiminin baskı ve zorbalığına karşı mücadeleyi büyütmenin yolu, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulmasını işçi sınıfının ekonomik ve sosyal talepleriyle birleştirmekten geçmektedir. Yoksulluğa, sömürüye, baskıya ve siyasal zorbalığa karşı mücadele, fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda ve mahallelerde dişe diş bir kavga olarak örgütlenmelidir.”

İşçi ve emekçileri yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe sürükleyen saraj rejimi, ülkeyi derin bir ekonomik ve siyasal krizin içine sokmuş bulunuyor. Hem toplumsal desteğini hem de siyasal meşruiyetini büyük ölçüde yitiren iktidar artık sadece zorbalık politikalarından medet umuyor, toplumu ikna etme kabiliyetini kaybeden her iktidar gibi ayakta kalabilmek için polis zoruna, yargı operasyonlarına ve devlet gücüne daha fazla yaslanıyor. Yarıdan kolluk güçlerine, valiliklerden medya aygıtlarına kadar devletin tüm olanaklarını fütursuzca kullanıp kendisine karşı yükselen her sesi saldırganlıkla sindirmeye çalışıyor. İçinde debelendiği krizleri baskı ve zorbalıkla yönetmeye kalkması aslında içinde bulunduğu güçsüzlüğü sergiliyor. CHP'nin 38. Olağan Kurultayı hakkında verilen “mutlak butlan” kararı da bu saldırganlığın son örneğidir. Özgür Özel'in genel başkan seçildiği kurultay, AKP'nin oynacağı hâline gelmiş yargı tarafından geçersiz sayıldı. Mevcut yönetimin görevden uzaklaştırılması ve eski yönetimin yeniden göreve dönmesi kararı alındı.

Elbette ki bu kararların amacı açıktır. Saraj rejimi, kendi iktidarı açısından en yakın risk olarak gördüğü CHP'yi mümkün olduğunca etkisizleştirmeyi, onu iç tartışmaların ve belirsizliklerin içine sürükleyerek siyasal açıdan güçten düşürmeyi hedeflemektedir. Ama bu durum hiçbir işçi ve emekçi için kafa karışıklığı yaratmamalıdır. Zira şu anda karşı karşıya kalınan şey, sadece iki düzen partisi arasındaki bir iktidar mücadelesinden ibaret değildir. Ülkeyi kendisi ve sermaye sınıfı için dikensiz bir gül bahçesi hâline getirmeye çalışan saraj rejimi, derinleşen ekonomik ve siyasal kriz koşullarında baskıcı yönetim biçimini kalıcı hâle getirmek istemektedir. Bir yandan kendi iktidarını korumak için en güçlü rakibine her türlü hukuksuzlukla saldırırken, öte yandan toplumsal muhalefeti tamamen etkisizleştirmeyi ve emekçilerin mücadele olanaklarını daraltmayı hedeflemektedir. Görevden alınan yönetim, siyasi olduğu açık olan bu karara karşı elbette direnmektedir. Ancak Özgür Özel ve ekibi hâlâ kontrollü bir eylemlilik çizgisinde hareket

etmekte, 19 Mart'takine benzer kitlesel bir karşı koyuşun önünü açmak yerine çözümü hukuksal süreçlerde aramaktadır. Tabandan yükselen basınca rağmen AKP'nin bu pervasız zorbalığına karşı fiili-meşru mücadele çizgisini esas almamak, kurultayın yapıp yapılmayacağı ya da nasıl yapılacağı gibi ikincil başlıkları öne çıkarmak, hâlen bu azgın saldırıyla karşı karşıya kalan Özel yönetimin temel davranış biçimi olmaya devam etmektedir. Aslında bunda şaşılacak bir yan da yoktur. CHP de sermaye düzeninin partilerinden biridir. Onun açısından sorun bu düzenin kendisi değil, kimin tarafından yönetildiğidir. Bu yüzden CHP, sermaye düzeninin sınırlarını zorlayacak ve kitlesel bir halk hareketine kapı açabilecek girişimlerden mümkün mertebe kaçınmak istemektedir. Bugün yaşanan, mevcut sömürü düzeninin saraj rejiminin ihtiyaçlarına göre yeniden dizayn edilmesidir. Kurulduğu günden beri sermaye sınıfının ve emperyalist tekellerin çıkarlarının bekçisi olan AKP'nin ihtiyaçları ile sermaye sınıfının ihtiyaçları arasında

kopmaz bir bağ bulunduğu da sır değildir. Kurulmaya çalışılan yeni rejimin bedelini ise işçi ve emekçilerin daha fazla baskı, sömürü ve yoksullukla ödeyeceği açıktır. İşçi sınıfı ve emekçiler yaşanan sürece bu gözle bakmalıdır. Saraj rejiminin baskı ve zorbalığına karşı mücadeleyi büyütmenin yolu, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulmasından, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal talepleriyle birleştirmekten geçmektedir. Yoksulluğa, sömürüye, baskıya ve siyasal zorbalığa karşı mücadele, fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda ve mahallelerde dişe diş bir kavga olarak örgütlenmelidir. Demokratik hakların savunulması ile ekmek ve insanca yaşam mücadelesi birleştiğinde saraj rejiminin saldırıları da püskürtülebilir. Bunun yolu, düzen partilerinden birinin arkasına yedeklenmekten değil, işçi sınıfının kendi demokratik ve sosyal taleplerine dayanan bağımsız bir mücadele hattını örgütlemekten geçmektedir. Bunu yapıp yapamamak yalnız işçi sınıfının değil tüm Türkiye toplumunun geleceğini belirleyecektir.

Yeni Haziranlar işçi sınıfıyla gelecek!

13 yıl önce Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilerek yerine Topçu Kışlası yapılmak istenmesine karşı başlayan tepki, kısa sürede milyonların katıldığı büyük bir halk hareketine dönüştü. Toplumda yıllardır biriken öfkenin açığa çıktığı bu direniş, baskı ve sömürüye, yasak ve dayatmalara karşı milyonların ortak mücadelesine dönüşerek, ülke tarihinin en önemli toplumsal mücadelelerinden biri oldu.

İşçiler, gençler, kadınlar, öğrenciler, emekçiler, işsizler ve geleceksiz bırakılan milyonlar günler boyunca yan yana gelerek haklarını ve özgürlüklerini savundular. Baskıya, yoksulluğa ve yaşamlarına yönelik müdahalelere karşı yükselen öfkeyle meydanları doldurdular. Emperyalizmin ve sermaye sınıfının yılmaz savunucusu olan AKP'nin zorbalığına karşı yükselen bu ses kısa sürede tüm ülkeye yayıldı.

Haziran Direnişi, toplumun uzun yıllar boyunca biriken öfkesinin görkemli bir dışa vurumuydu. Polis şiddetine, gaz bombalarına ve her türden algı operasyonuna rağmen günlerce süren direniş, birlikte mücadele etmenin gücünü gösterdi. Meydanlarda inşa edilen dayanışma, yan yana gelmenin ve bir arada durmanın verdiği özgüvenle büyüdü. O günler boyunca korku duvarı ve "hiçbir şey değişmez" yanılması, milyonların mücadele ve dayanışma duygusuyla parçalandı. Devrimci bir önderlikten ve eylemi ileriye taşıyacak örgütlülüğün yoksun olan kitle hareketi en sonunda geri

çekilmek zorunda kaldı. Ama geride, gelecek güzel günlere dair, bizzat eylemin içinden doğan ve kitlelerin kendi eseri olan bir umut bıraktı.

Aradan geçen yıllar, Haziran'da sokağa çıkanların neden haklı olduğunu daha açık biçimde gösterdi. Ekonomik kriz giderek boyutlandı, baskı ve zorbalık hiç olmadığı kadar arttı, emperyalizme bağımlılık ve teslimiyet daha da derinleşti.

Bugün tüm topluma ve işçi sınıfına yönelik saldırılar daha da sertleşmiş durumda. Kapitalistler kriz bahanesiyle düşük ücretleri, esnek çalışmayı ve güvencesizliği dayatıyor. İş cinayetleri sıradanlaştırılıyor. Sendikal örgütlenmeler baskıyla engelleniyor. Grevler yasaklanıyor. İşten atılmalar olağan hâle geliyor. Emekçiler her geçen gün daha fazla yoksullaşırken patronlar servetlerine servet katıyor. Gençlik geleceksizlik içinde yaşamaya zorlanıyor. Kadınlar hem sömürüye hem derinleşen ayrımcılık politikalarına ve şiddete karşı mücadele ediyor. Doğa, sermaye yanlısı projelerle yok ediliyor.

Siyasal hak ve özgürlükler artık tamamen ortadan kaldırılıyor. Burjuva demokrasinin en sıradan gereklerinin bile ayaklar altına alındığı bir zorbalık sergileniyor.

Bugün hâlâ da Haziran Direnişi'nden korkmalarının nedeni budur. Çünkü Haziran, en karanlık zamanlarda bile bir kıvılcımın ülkeyi aydınlatabileceğini gösterdi. Halkın birleştiğinde nasıl büyük bir güç

hâline geldiğinin ve bu toprakların gerçek sahibinin milyonlar olduğunun canlı kanıtı oldu. Korku duvarlarını yerle bir etti. Sinmiş, sessizliğe mahkûm edilmiş görünen kitlelerin bir anda ayağa kalkıp mücadeleye atılabileceğini gösterdi.

Fakat artık Haziran Direnişi'nden daha büyük dersler çıkarmak gerekiyor. Haziran Direnişi toplumun çok geniş kesimlerini bir araya getirmiş olsa da, bu öfkenin kalıcı ve örgütlü bir güce dönüşmesindeki eksiklikler hareketin geri çekilmesinde önemli rol oynadı. Ne yazık ki işçi sınıfı, bireyler ve işçi önderleri olarak katılımın ötesinde bir sınıf olarak bu direnişteki yerini alamadı. O direniş başka bir düzeye taşıyamadı. İşte bu yüzden AKP karanlığı yıkılamadı. Ama Haziran, yalnızca ne yapılması gerektiğini değil, bunun nasıl yapılacağını da gösteren önemli bir deneyim bıraktı.

Önümüzdeki dönem yeni toplumsal mücadelelere gebe. Çünkü kriz büyüyor, sömürü derinleşiyor. Sermeyedarlar tüm bu süreçlerde korunup kollanarak büyürken, açlık ve yoksulluk düzeni pekişiyor. Düzenin yarattığı yıkım ve büyüyen zorbalık milyonları yeniden mücadeleye, meydanlara çağırıyor.

Üzerimize düşen görev, karanlığı yırtmak ve işçi sınıfının örgütlü gücünü açığa çıkarmaktır. Bu da ancak işçi sınıfının tabandan mücadeleye yükseltmesiyle mümkün olacaktır.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

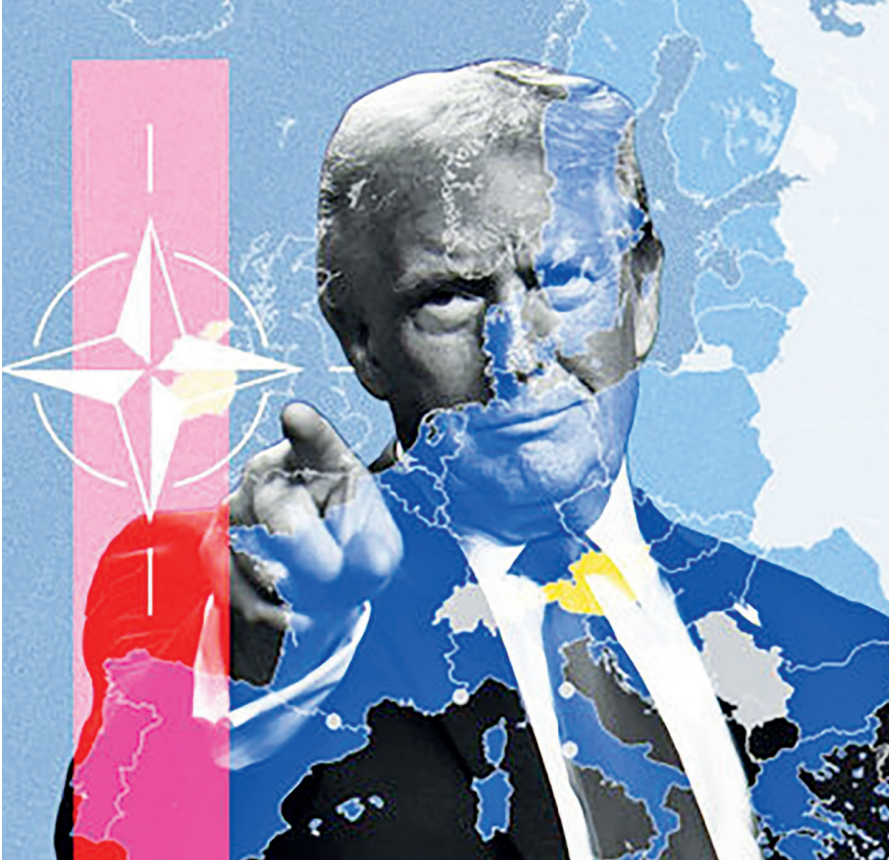
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0081 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Haziran 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

NATO zirvesi için OHAL hazırlığı

Saray rejimi, 7-8 Temmuz'da Ankara'da düzenlenecek haydutlar zirvesinin sorunsuz geçmesi için hazırlıklara aylar öncesinden başlamıştı. Emekçi halkları ölüme ve yıkıma sürükleyen barbarların zirvesi için milyarlar harcayan iktidar, şimdi de OHAL'i aratmayan "tedbirler" açıkladı.

Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği imzasıyla sermaye devletinin ilgili birimlerine iletilen genelgeye göre; sağlık, güvenlik, ulaşım, altyapı, haberleşme, itfaiye, afet ve acil durum yönetimi gibi alanlar dışında kalan kamu personeli 6-12 Temmuz tarihleri arasında idari izinli sayılacak. Ayrıca, "Ankara genelinde sınav, sempozyum, panel, mezuniyet töreni, şenlik, konser, eğlence, kutlama ve benzeri etkinliklerin" planlanmamasına ilişkin bir yönerge de hazırlanmış. Bu genelge, iktidarın emperyalizme ve savaşa hizmette sınır tanımayacağını yeni bir belgesidir.

Büyük bir heyecan ve hevesle zirveye hazırlanan iktidar, emperyalist haydutların rahat etmesi için bir hafta boyunca kentte hayatı durdurmaya, sokakları boşaltmaya hazırlanıyor. Baskı ve zorbalık sopasını elinden düşürmeyen iktidar, şimdi de NATO zirvesine ve

emperyalistlere karşı gelişebilecek tepkileri bu genelgeyle bertaraf etmek istiyor. Çünkü saray rejimi, bu zirve vesilesiyle, iktidarını korumak için emperyalist efendilerinden alacağı desteği güçlendirmeyi ve kanlı planlarda daha aktif rol almayı hedefliyor.

Bu zirvede NATO savaş örgütünün geleceğine ilişkin kritik kararlar tartışılacaktır. ABD'nin Türkiye'yi ve diğer suç ortaklarını, başta Ortadoğu olmak üzere çeşitli coğrafyalardaki saldırgan politikalarında daha aktif rol almaya zorlayacağı bir toplantı gerçekleşecektir. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin; kendileri için daha fazla sömürü ve daha ağır yaşam koşulları, mazlum halklar için ise ölüm, yıkım ve katliam anlamına gelen bu toplantının karşısında ve halkların yanında yer alması vazgeçilemez bir sorumluluktur.

Bunun ilk adımlarından biri, "önlem" adı altında kalınlaştırılacak baskı ve zorbalık sopasına karşı direnmektir. Sermaye iktidarının keyfi uygulamalarını örgütlü bir tutumla boşa çıkarmaktır.

Emperyalist işgal, iç savaş ve savaş kararlarının alınacağı NATO zirvesine hayır!

NATO'ya karşı görev başına!

Emperyalist savaş örgütü NATO'nun 36. Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanacak. Emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandığı, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar açısından yıkımın derinleştiği bir süreçten geçiyoruz. Bu koşullarda gerçekleşecek zirvede, halklara dayatılacak yeni yıkım politikaları tartışılacaktır.

Emperyalist hegemonya krizinin derinleştiği bu dönemde NATO'nun geleceğine dair önemli kararlar alınacaktır. NATO bünyesindeki çatlaklar onarılmaya çalışılacak, emperyalist Batı'nın çıkarları doğrultusunda işbirlikçi ülkelere yeni görevler yüklenecek ve yaşanan krizi yeni savaşlarla aşmanın planları yapılacaktır.

Zirvenin, yıllardır NATO'nun ileri karakollarından biri olan Türkiye'de toplanacak olması ayrıca önemlidir. Emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak kendi hareket alanını genişletmek isteyen sermaye düzeni zirveye büyük önem vermekte ve yoğun bir hazırlık yürütmektedir. Saray iktidarı ev sahibi olmanın avantajını kullanarak emperyalist merkezlerin güvenini kazanmayı ve meşruiyetini tahkim etmeyi hedeflemektedir. Türkiye'nin özellikle Ortadoğu'da üstleneceği yeni rol ve görevler, emperyalist merkezlerin gündeminde önemli bir yer tutmaktadır.

Emperyalistler ve saray iktidarı NATO zirvesine hazırlanırken, işçi sınıfı, emekçiler ve halklar da kendi hazırlığını yapmak zorundadır. Emperyalist savaşın yükünü taşıyan, ekonomik ve sosyal yıkımın faturasını ödeyen geniş kitleler, NATO zirvesi vesilesiyle ülkeye gelecek savaş baronlarını hak ettikleri biçimde karşılanmalıdır. Savaş politikalarına ve bu yıkım düzenine karşı ayağa kalkmalıdır.

NATO zirvesi bugün ilerici ve devrimci güçlerin, toplumsal

muhalefet bileşenlerinin gündeminde. Ancak henüz birleşik ve kitlesel bir anti-emperyalist mücadele hattı ortaya konulabilmiş değildir. Siyasal yapılar ve sendikalar kendi eksenlerinde açıklamalar yapmakta, sınırlı birlikteliklerle süreci karşılamaya çalışmaktadır. Bu çabalar anlamlı olmakla birlikte yeterli değildir. Geniş bir koordinasyonun yaratılması acil bir ihtiyaçtır.

Artan emperyalist savaş ve saldırganlık, derinleşen ekonomik ve siyasal krizler ve bunun ürünü olan yıkım politikaları, ancak birleşik ve kitlesel bir mücadeleyle durdurulabilir. Emperyalist barbarlığa karşı durmanın yolu buradan geçmektedir.

Bunun için yaklaşan NATO zirvesine karşı yükselen tepkinin işçi ve emekçi kitlelere taşınması belirleyici bir halkadır. Geniş emekçi kesimlerin anti-emperyalist bilincini geliştirmek, onları mücadeleye çekmek ve aktif tutum almalarını sağlamak temel görevlerdir. Bu süreçte fabrikalarda, işyerlerinde, havzalarda ve sendikalarda ilerici ve öncü işçilere önemli sorumluluklar düşmektedir.

"Halkların katili NATO, defol!" şiarı etrafında fabrikalarda eylemli tepkilerin örgütlenmesi, bu tepkilerin kent merkezlerine taşınması ve kitleselleştirilmesi hedefiyle hareket etmeliyiz. Eylem, etkinlik, toplantı ve panellerin 7-8 Temmuz'da Ankara'da kitlesel bir karşı çıkışa dönüşmesi, emperyalistlere ve işbirlikçilerine verilecek en güçlü yanıt olacaktır.

Emperyalist barbarlığa ve savaş örgütü NATO'ya karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve halkların birleşik mücadelesini büyütme hepimizin sorumluluğudur. O halde görev başına!

“İşçiler NATO’ya karşı!..”

Yaklaşan NATO Zirvesi öncesinde “İşçiler Nato’ya Karşı” başlıklı çalışma başlatan Ege İşçi Birliği temsilcisi Sonay Tezcan’la konuştuk...

NATO Zirvesi 7-8 Temmuz’da Ankara’da yapılacak. Devrimci kurumlar ve emek örgütleri zirveye karşı çeşitli hazırlıklar yürütüyor. Siz de “İşçiler NATO’ya Karşı” başlığı altında bir çalışma başlattınız. 7 Haziran’da Aliğa’da bir panel, 14 Haziran’da ise Karşıyaka’da eylemli bir işçi buluşması düzenleyeceksiniz. Bu çalışmalarınız, NATO Zirvesi, anti-emperyalist mücadele ve işçi sınıfı ilişkisi açısından neler söylemek istersiniz?

Emperyalist saldırganlığın bölgemizde yoğunlaştığı ve iktidarın da emperyalist hesaplarda daha fazla yer edinmeye çalıştığı bir dönemde Ankara’da yapılacak NATO Zirvesi önemli bir gündem. Ancak ne toplum genelinde ne de işçi sınıfı içerisinde bu gündemin yeterince öne çıktığını söyleyebiliriz.

Bunun bir nedeni sınıf kitlelerinin mevcut örgütlülük ve bilinç düzeyinin geriliğidir. Bu geriliğin bir parçası işçi ve emekçiler içerisinde anti-emperyalist bilincin yıllar içinde uğradığı aşınmadır. Türkiye’de anti-emperyalist mücadele haklı olarak daha çok gençlik hareketiyle anılsa da işçi sınıfının da güçlü bir anti-

emperyalist mücadele geleneği vardır. Ne var ki 12 Eylül sonrasında ve özellikle Özal’lı yıllarla birlikte sendikalar ve sosyalist hareketlerde yaşanan değişimle bu alandaki birikim önemli ölçüde zayıflamıştır.

Bugün işçiler emperyalizmin yol açtığı savaflara, yıkıma ve göçe tepki duyuyorlar, fakat bu sonuçlarla emperyalist sistem arasındaki bağ her zaman yeterince kurulamıyor. Bu açıdan yaklaşan NATO Zirvesi’ni önemli bir müdahale imkânı olarak görüyoruz. Emperyalizmin yalnızca komşu halklara yönelik saldırılarla ilgili bir mesele değil, işçi ve emekçilerin yaşamını doğrudan etkileyen bir sömürü ve savaş düzeni olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

“İşçiler NATO’ya Karşı” çalışmasını da bu anlayışla yürütüyoruz. Aliğa’daki paneli ve Karşıyaka’daki işçi buluşmasını yalnızca zirveye dönük etkinlikler olarak değil, işçi sınıfı içerisinde anti-emperyalist bilincin yeniden güçlendirilmesine dönük mütevazı ama önemli adımlar olarak değerlendiriyoruz.

Sınıf içerisinde NATO Zirvesi’nin yeterince gündemleştirilemediğini söylediniz. Bölgeniz açısından

bakıldığında sendikaların bu konudaki tutumları üzerine neler söylemek istersiniz?

Bölgemizdeki sendikaların henüz bu konuyu gündemleştirmeye dönük kayda değer bir çabasına rastlamadık. Oysa sendikalar bu konuda bir irade ortaya koysalar, demin sözünü ettiğim bilinç aşınmasına rağmen konu yalnızca sendikalı işçilerin bulunduğu fabrikalarda değil, bu fabrikaların yer aldığı sanayi havzalarında da hızla gündemleşebilir.

Ancak sizin de bildiğiniz gibi Gazze’de yaşanan soykırım sürecinde bile bu açıdan oldukça sınırlı bir tutum alındı. Siyasal olarak daha ileri görünen bazı sendikalar çeşitli eylemlere katıldılar. İdeolojik olarak daha muhafazakâr görünen ve iktidarla ilişkileri daha güçlü olan sendikaların yaptığı birkaç açıklama ise durumu kurtarma çabasının ötesine geçmedi.

Oysa çok daha fazlası yapılabilirdi. Bizim kendi sınırlı imkânlarımızla

yürüttüğümüz çalışmaların yarısını bile binlerce üyesi olan bir sendika gerçekleştirse, hem emperyalist saldırganlığa hem de NATO Zirvesi’ne karşı işçi sınıfı içerisinde güçlü bir tepki açığa çıkarmak mümkün olurdu.

14 Haziran’daki eylemden sonra nasıl bir çalışma planlıyorsunuz?

Aslında biz faaliyetimizi yalnızca panel ve eylem çağrılılarıyla sınırlamak istemiyoruz. Fabrikalarda gerçekleştirilecek küçük toplantılarla, pul, afiş ve bildirilerle sürdürülecek bir aydınlatma çalışması hedefliyoruz.

Amacımız, en azından somut ilişki içerisinde olduğumuz her fabrikada NATO Zirvesi’ni gündem haline getirmek, bu vesileyle emperyalist saldırganlığı ve sermaye sınıfının emperyalizmle olan çıkar bağlarını ortaya koyan bir faaliyet düzeyi yaratmaktır. Ve elbette 7-8 Temmuz günlerinde olabildiğince işçiyi mesai günü olmasına rağmen Ankara’ya taşımayı başarmaktır.

Bilgi Üniversitesi’nde direniş kazandı!

Bilgi Üniversitesi 22 Mayıs tarihinde Cumhurbaşkanı kararıyla kapatıldı. Üç gün sonra ise Cumhurbaşkanı kararıyla tekrar açıldı. Bilgi Üniversitesi’nin kapatılması tek adam rejiminin her şeyi Erdoğan’ın bir imzasına bağlayan uygulamalarından bir tanesidir. Ancak üniversitenin gene Erdoğan’ın kararıyla açılması bir lütf değil. Kararın iptal edilmesi ortaya konulan direnişin gücünün göstergesidir. Çünkü kararın yayınlanmasından üç gün sonra kapatma kararından vazgeçmesi mücadele sayesinde gerçekleşmiştir.

Üniversitenin kapatılması 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu’nun Ek 11. maddesi, “Kurucu vakfına kayyım atanan üniversitenin faaliyet izni, Cumhurbaşkanı kararıyla kaldırılır” gerekçesiyle gerçekleştirildi. Verilen mücadele sayesinde kararın iptal edilmesi, zaten mantıklı bir hukuki dayanağı bulunmayan bir yasa maddesinin nasıl etkisiz hale getirilebileceğini gösterdi.

Bilgi Üniversitesi öğrencileri, akademisyenleri, ilerici-devrimci gençlik örgütleri üç gün boyunca gece-gündüz demeden üniversitenin kapanma

kararına karşı direndiler. Eğitim haklarına sahip çıktılar. Yoğun polis saldırısı, gözaltı terörü karşısında yılmadılar, mücadeleyi sürdürdüler. Ortaya konulan direniş kamuoyunda da geniş yer buldu ve destek topladı. Fiili-meşru mücadele sayesinde üniversitenin kapatılması kararı iptal edildi.

Bizler Cumhurbaşkanlığı kararlarını grev yasaklarından da tanıyoruz. 22 grev Erdoğan’ın bir imzasıyla yasaklanmıştır. Tek adam rejimi nasıl ki grev yasaklarıyla işçi düşmanlığı yapıyorsa, Bilgi Üniversitesi’nde

de öğrencileri ve akademisyenleri mağdur edecek bir karara imza atmak istemiştir. Ancak başarılı olamamıştır.

Bu direniş bir kez daha göstermiştir ki, yapılması gereken, tek adam rejiminin keyfi yasaklama kararlarına karşı fiili-meşru mücadeleyi büyütme, haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmaktır.

Doruk Madencilik işçileri yeniden direnişe başlıyor

Doruk Madencilik işçileri, Bağımsız Maden-İş Sendikası öncülüğünde gasp edilen ücretleri ve diğer hakları için 12 Nisan'da Eskişehir'den Ankara'ya yürüdüler. Gözaltılara, baskılara ve tehditlere rağmen kararlı bir mücadeleye dönüşen direniş, Ankara'da ilerici-devrimci güçlerin ve halkın gösterdiği dayanışmayla toplumun gündemine oturdu.

Bunun üzerine Doruk Madencilik'in sahibi Yıldızlar Holding işçilerin alacaklarının ödemeyi kabul etti. Görüşmelere katılan üç bakanlık (İçişleri, Enerji ve Çalışma Bakanlıkları) "garantör" oldu ve böylece direniş sonlandırıldı. Anlaşmaya göre işçilerin tüm alacakları 15 Mayıs'a kadar ödenecekti.

Ancak bugüne kadar "kaynak yok" diyerek işçilerin alacaklarını gasp eden Yıldızlar Holding, anlaşma sonrasında da aynı tutumunu sürdürdü. Ödemeleri sürekli erteledi, işçileri oyaladı. Bayram öncesi ödeme sözü verilmesine rağmen bu söz de tutulmadı.

Yıldızlar Holding, işçilerin alacaklarını ödemesi gereken tarihlerde işletmede örgütlü olan ancak işçilerin hakları için hiçbir adım atmamayan işbirlikçi Türk-İş'e bağlı Maden-İş yönetimine ise 10 milyon TL aktardı. Bu da meselenin "kaynak yokluğu" değil, açık bir "tercih" meselesi olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Holding, işçilerin emeğini gasp ederken

sermayeye sadakat gösteren sendika bürokratlarını ödüllendirdi. Direnen madencileri ise oyalama ve baskıyla yıldırmaya çalıştı.

Peki ya "garantörler"?

Direnişin sona erdirilmesi için "garantör" olarak masada yer alan üç bakanlığın yapması gereken, işçilerin gasp edilen ücretlerinin ödenmesini güvence altına almak, sermaye üzerinde baskı kurmak ve süreci denetlemektir. Ancak bu yönde hiçbir adım atılmadı. Kapitalistlerin yükümlülüklerini yerine getirmemesi ve işbirlikçi sendikal yapıya kaynak aktarımı, devlet kurumları tarafından yalnızca seyredildi.

Doruk Madencilik işçilerinin direnişi bir kez daha gösterdi ki, devlet bağımsız ve tarafsız bir yapı değildir. Tüm kurumlarıyla sermayenin hizmetindedir. "Garantörlük" adı altında üstlenilen rolün, Ankara'daki direnişi sonlandırmaya ve mücadeleyi soğutmaya dönük olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır.

Doruk Madencilik işçileri, sermaye ile devlet işbirliğine karşı gasp edilen hakları için, kendi direncine ve dayanışmanın gücüne güvenerek 1 Haziran'da yeniden Ankara'da direnişe başlıyorlar. Bu süreç, gerçek garantörün işçiler ve emekçiler olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Ve tüm işçi ve emekçileri bu direnişe daha güçlü bir biçimde sahip çıkmaya çağırıyor.

Çürüyen siyaset çürümüş düzenin aynasıdır

CHP'ye ilişkin mutlak butlan kararı, yalnızca saray iktidarının ayakta kalabilmek için neleri göze alabileceğini değil, aynı zamanda düzen siyasetinde yaşanan tıkanma ve çürümeyi de ortaya koyuyor. Öyle ki, mevcut iktidar bir silah olarak kullandığı yargı eliyle ana muhalefet partisinin liderini değiştiriyor. Ardından, yıllarca AKP'den kurtulmak için toplumun önüne tek seçenek olarak sunulan eski genel başkan, oldukça saldırgan bir üslupla partiyi temizlemekten söz ettiği ve tamamı iktidar partisinin bugüne kadar ürettiği söylemlerden oluşan bir kampanya başlatıyor.

Bir zamanlar geniş sayılabilecek bir kesim tarafından "Gandi" lakabıyla anılan, becerisinden olmasa da dürüstlüğünden şüphe duyulmayan Kılıçdaroğlu'nun içine düştüğü durum bazı kesimlere hayli hazin gelebilir. Ancak sorun hiç de Kılıçdaroğlu'ndan ibaret değildir. Onlarca belediye başkanının ya da muhalif siyasetçinin itirafçı olduğu, parti değiştirdiği ya da AKP'nin şantajlarına teslim olduğu bir tabloda, sorunun kişilerle ilgili olmadığı, burjuva siyasetinin baştan aşağı kokan bir cesede dönüştüğü açıkça görülüyor.

AKP'ye ne demeli? Yirmi üç yıldır ülkeyi yöneten, bu süre zarfında birbirinden büyük skandal ve yolsuzluklardan aleni bir yüzüzlükle sıyrılan, yalnızca izlediği ekonomik ve sosyal politikalarla değil, deprem ve sel gibi doğal felaketlerin faciaya dönüşmesine yol açan uygulamalarıyla da sicili ortada olan bir iktidar partisinin sözcüleri, her gün televizyonlara çıkıp ülke gerçeklerini istedikleri gibi eğip bükebiliyor, çarpıtabiliyorlar. Büyük bir arsızlıkla söylenen yalanlar, bunların yalan olduğunu kendileri de bilen bir kitle tarafından savunulabiliyor.

Bir partiden çok birbirine tutunmuş çıkar çevrelerinin birlikteliği gibi görünen, yandaş sermayesi ve yandaş basını bulunan iktidar, devlet olanaklarını elinde tuttuğu için kendi suçlarını elbette çok daha kolay örtüyor.

Ya diğer partiler? Radikal politik

çıkışlar arasında toplumda beklenti yaratıp kitleleri manipüle etmeyi alışkanlık hâline getiren MHP ya da irili ufaklı diğer burjuva muhalefet partilerinin durumunun bu iki partiden ancak imkânlar olarak sınırlı kaldığı, özünde bir şey değişmediğini düşünmek gerekiyor.

Uzun uzun anlatılabilecek onlarca, yüzlerce örneğin gösterdiği şey, tüm siyaseti saran bir çürümeye ve yozlaşma tablosudur. Elbette ki bu tablonun, başta 23 yıllık AKP iktidarında yaşananlar olmak üzere, birçok özgün faktörle bağı vardır.

Ancak esas unutulmaması gereken şey, sömürünün, baskının, ayrımcılığın ve kâr uğruna üretimin esas olduğu adına kapitalizm denen bu düzende burjuva siyasetinin; başından beri bir grup azınlığın tüm toplum üzerindeki egemenliğini tesis etmenin, sömürülen, siyasal ve toplumsal yaşamdan dışlanan milyonları yönetebilmenin aracı olduğu gerçeğidir. Bugün en uç örneklerine tanık olduğumuz çürümeye ve yozlaşma da düzen siyasetinin bu uğursuz işlevinden kaynaklanmaktadır.

Saray rejiminin gemi azıya alan baskı ve zorbalık politikalarına karşı mücadele etmenin, her türlü demokratik hak gaspına ve saldırıya karşı durmanın büyük önem taşıdığı şu günlerde bu gerçeği gözden kaçırmamak hayati önemdedir. Çünkü işçi sınıfı hem saray rejiminin baskı ve zorbalık politikalarından hem de mahkûm edildiği insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarından kurtulmak istiyorsa, öncelikle kendi çıkarlarını düzen partilerinin çıkarlarından bağımsız biçimde savunmayı ve kendi talepleri etrafında örgütlenip mücadele etmeyi başarmak zorundadır. Aksi halde bugün bir düzen partisinin yarın bir diğeri peşine takılarak sürdürülen arayışlar, işçi ve emekçileri bu çürümüş düzenin sınırları içinde dönüp dolaştırmaktan, aynı sorunlara mahkûm bırakmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Çürümüş siyaset çürümüş bu düzenin aynasıdır. Birinden kurtulmadan ötekenden kurtulmak mümkün değildir.

Özşen Madencilik işçileri direniyor!

Edirne'nin Uzunköprü ilçesinde bulunan Özşen Madencilik'te çalışan işçiler, ücret ve hak gasplarına karşı 20 Mayıs günü direnişe başladı.

Bağımsız Maden-İş Sendikası ile birlikte hareket eden işçiler, üç aydır ödenmeyen maaşlarının, yaklaşık bir yıldır yatırılmayan mesai ücretlerinin ve emekli olan işçilerin tazminatlarının ödenmesini, "kaçınma hakkını" kullandıkları için işten çıkarılan işçilerin geri alınmasını ve çalışma koşullarının iş sağlığı ve güvenliği kurallarına uygun hale getirilmesini talep ediyor.

Özşen Madencilik işçileri 25 Mayıs günü Kavacık köyünden Uzunköprü Atatürk Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Polislin engellemelerine rağmen kararlılıkla yürüyüşlerini gerçekleştiren işçiler, Atatürk Meydanı'nda yapılan konuşmalarda talepleri karşılanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurdu.

İşçiler, aileleri ile birlikte direnişin 7. günü olan 26 Mayıs'ta ise Paşa Yiğit köyünden Keşan Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan konuşmalarda talepler bir kez daha haykırıldı. "Kazanana kadar mücadeleye devam" denildi.

Barta işçilerinden patronun evinin önünde eylem

Tazminatları ve gasp edilen maaşları için mücadele eden Barta Tekstil işçileri 17 Mayıs günü patron Tamer Akdoğan'ın Urla/Kuşçular köyünde bulunan evinin önünde eylem yaptı. DEV TEKSTİL ile birlikte mücadelelerini sürdüren işçiler "Tazminatlarımızı ve geriye dönük alacaklarımızı istiyoruz. Haklarımızı patronlara yedirmeyeceğiz!" yazılı pankart ile evin önüne yürüyüş yaptı.

Eylemde ilk olarak Barta Tekstil işçileri adına yapılan basın açıklamasında Barta patronunun yıllarca işçileri sömürdüğü ve hakları ödemediği kaçtığı belirtildi. Aylardır ücretlerini alamayan, borçlarla yaşamaya çalışan işçiler olarak geri adım

atılmayacağı, haklarının patronun insafına bırakılmayacağı söylendi.

DEV TEKSTİL yöneticisi Fatma Alökmen ise yaptığı konuşmada işçilerin bugüne dek verdiği mücadeleyi aktardı ve "Haklarımız ödenmezse gerekirse burada yatarız" dedi.

Ardından Barta Tekstil işçileri söz alarak kararlılıklarını ifade ettiler.

Eylem boyunca "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Tamer Akdoğan hakkımızı ver!", "Barta işçisi yalnız değildir!" sloganları atıldı. Çevrede bulunanların alkışlarla destek verdiği eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil işçilerinin direnişleri sürüyor.

● Lastik-İş Sendikası Gebze Şubesi üyesi Procter & Gamble (P&G) işçileri TİS'de anlaşma sağlanamaması üzerine 12 Mayıs'tan bu yana grevlerini sürdürüyor.

● Mersin Limanı'nda bulunan Özgüneş Taşımacılık şirketinde sendikalı oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi 5 ayı geride bıraktı.

● Birleşik Metal-İş üyesi HMS Makina işçileri 15 Mayıs günü grev kararını ilan etti.

● İBB'ye bağlı Ağaç AŞ'de güvenlik soruşturması bahanesiyle işten çıkarılan işçiler direnişlerinin 23. gününde eyleme ara verdi.

● Sancaktepe'de bulunan Isıncam fabrikasında iş akitleri feshedilen işçiler, 22 Mayıs günü fabrika önünde eylem yaptı.

● DİSK, 21 Mayıs günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde yaptığı basın açıklaması ile emeklilere verilen bayram ikramiyelerine tepki gösterdi.

● Bakırköy Belediyesi Tiyatro Müdürlüğü'nde işten atılan işçiler, 20 Mayıs günü belediye binası önünde direnişe başladı.

● DİSK/Enerji-Sen üyesi Bursagaz işçileri, 16 Mayıs günü Fomara Meydanı'nda yaptıkları eylemle Aksa Doğalgaz yönetimine ve sendikal baskılara tepki gösterdi.

● Konak Belediyesi işyeri temsilcisi Tolga Yıldız'ın 18 Mayıs işten çıkarılması üzerine işçiler oturma eylemi başlattı. Eylemin ardından belediye yönetimi geri adım attı, temsilci işe geri alındı.

● Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan Sağlık-İş Sendikası üyesi işçiler, 20 Mayıs günü baskılara, mobbinge ve görev değişikliklerine karşı eylem yaptı.

● 18 haftadır İzmir'de oturma eylemi yapan emekliler 27 Mayıs günü emekli maaşlarına zam yapılması talebini yineledi.

● Antalya Serbest Bölge'de bulunan Bering Naval işçileri TİS görüşmelerine dair 18 Mayıs günü eylem yaptı.

● 730 işçinin çalıştığı Bekaert İzmit ve Kartepe fabrikalarında grevin 29. günü olan 15 Mayıs'ta Öz Çelik-İş Sendikası tarafından sözleşme imzalandı.

● Gasp edilen hakları için mücadele eden Egetaş Kömür İşletmesi işçileri 15 Mayıs günü eylem yaptı.

İstanbul ve Kayseri’de Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu’nun bu dönemin son dersi “*NATO: Emperyalist savaş, saldırı ve iç savaş örgütü*” başlığıyla 18 Mayıs günü İstanbul’da, 25 Mayıs’ta Kayseri’de gerçekleşti.

İstanbul’daki dersin öncesinde İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sunumda ilk olarak NATO’nun kuruluş sürecine değinildi. NATO’nun ayrıca bir “iç savaş” örgütü olduğu örneklerle anlatıldı. Buna paralel olarak NATO’nun, dönemin halk ayaklanmalarını ve devrimci sızramaya engelleyebilmek için Gladio ve kontrgerilla gibi paramiliter örgütlerin faaliyetlerini artırdığı ifade edildi. Sunumun devamında Türkiye’nin NATO’ya girme süreci ayrıntılarıyla ele alındı. Türkiye’de 12 Mart Darbesi, kanlı 1 Mayıs, Maraş ve Çorum katliamları, 12 Eylül gibi birçok katliam ve darbelerde NATO’nun elinin olduğu vurgulandı.

Dersin ardından 7-8 Temmuz’da planlanan NATO Zirvesi’ne

karşı yürütülen sürecin nasıl örgütleneceği konuşuldu. 2004’te gerçekleştirilen İstanbul Zirvesi’nden örnekler verildi. Bir sınıf cephesinin var olması gerektiği, bunun da fabrika ve sanayi havzalarından geçtiği vurgulandı.

Kayseri’de ise dersin başında geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Aksaray İşçi Birliği temsilcisi Mitat Yavuz anıldı.

Sunumda NATO’nun kurulduğu günden bugüne dünya halkları için savaşların, yıkımların, kanın ve gözyaşının adı olduğu belirtildi. NATO’nun, “savunduğu” kapitalist sömürü düzeninin bekçisi olduğu, dünya halklarını acılara boğduğu ifade edildi.

NATO Zirvesi’ne ev sahipliği yapan AKP’nin toprakları emperyalist haydutların hizmetine açarak kimlerin safında olduğunu gösterdiği vurgulandı. “*NATO’yu dağıtmak için harekete geçmek işçi sınıfı için acil ve ertelenemez bir görevdir*” denildi.

Ömrü mücadele ile geçen bir sıra neferinin ardından...

Aksaray İşçi Birliği’nin ve Emeğin Kurtuluşu’nun Aksaray temsilcisi Mitat Yavuz, 19 Mayıs’ta ölümsüzleşti. Nevşehir’in Avanos ilçesindeki köyünde toprağa verildi.

Mitat yoldaş Üçkuyu köyünde doğdu. Yedi kardeştiler. Motor tamircisi olan babasının bedeni ağır çalışma koşullarının yol açtığı tahribatı kaldıramadı. Bu erken kayıp nedeniyle, yoksulluğun ağır yükünü çocuk yaşta omuzlamak zorunda kaldı. Çocuktan ama çalışmak zorundaydı. Köyde çobanlık yaparak hayatın yükünü taşımaya başladı.

Çocukluk yıllarını geçirdiği köyünde milliyetçiliğin ve dinsel gericiğin rüzgârları baskındı. Ailesi de bu gerici rüzgârların etkisindeydi. Ailesine ve köydeki diğer insanlara göre yoksulluk Allah’ın işiydi ve şükretmek gerekiyordu. Mitat yoldaş ise kader diye yutturulmaya çalışılan bu düzeni bulunduğu yerden sorgulamaya başladı. Denizler’in idamı ve onların yaşamlarını öğrenmesi onun için bir dönüm noktası oldu.

Onlarla ilgili ilk okuduğu kitap “İdam Gecesi Anıları” oldu. Kitap, Denizler’in avukatı Halit Çelenk tarafından yazılmıştı. Denizler’in davalarına bağlılığı, kararlılığı, teslimiyeti reddetmeleri ve idam sehpasında ölümü yiğitçe karşılamaları büyük bir içtenlikle anlatılıyordu.

Bu kitap Mitat yoldaşı derinden sarstı. Okumaya ve öğrenmeye devam etti. Zamanla yoksulluğun kader olmadığını, açlık ve yoksulluğun kaynağının sömürü düzeni olduğunu daha iyi anladı, bu düzene karşı öfkesi büyüdü.

Mitat artık köye sığmıyordu. Yalnızca çalışmak için değil, aynı zamanda mücadele etmek için Kayseri’ye geldi. Orta Anadolu ve Atlas Tekstil fabrikalarında çalıştı. 12 Eylül karşı devriminin toplumda büyüttüğü korku duvarlarına rağmen örgütlü mücadelenin bir öznesi olmakta tereddüt göstermedi.

1990’lı yılların ortalarından itibaren devrimci harekette

reformizme kayış dalgası büyüdü. Yasal parti furyası başladı. Devrimci sınıf-kitle partisi iddiasıyla yola çıkan EMEP’in reformizme kapaklanmak dışında bir geleceği olmadığını görüyordu. Bu nedenle kopuş kaçınılmaz hâle geldi. Reformizmden ihtilalci saflara çağrı yapanların öncülerinden biri oldu. Kayseri’de bu sürecin içinde yer aldı. Ardından Kızıl Bayrak gazetesinin Kayseri temsilciliğini üstlendi.

Mitat Yavuz, emeğin kurtuluş mücadelesinin neferiydi. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinin öznesiydi. Hayatı boyunca işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak tarih sahnesine çıkması ve iktidar mücadelesinin öznesi olması için çaba gösterdi. Hata ve zaafarla uzlaşmazdı, özelleştirinin geliştiriciliğine samimiyetle inanırdı.

Sonraki yıllarda önemli bir sanayi kenti olan Aksaray’da konumlanan Mithat yoldaş, işçilerin birliği ve mücadelesini büyütmek için gece gündüz çalıştı.

Aksaray’da devrimci sınıf mücadelesini büyütmek için çaba harcadı. Bitip tükenmeyen bir enerjiyle işçi sınıfının mücadelesinin parçası oldu. Colins’de sendika değiştirme sürecine ve Sarp Tekstil’de sendikalaşma mücadelesine yön vermede özel bir rol oynadı. DİSK Tekstil ağalarının uysal bir takipçisi olmayı reddetti. Sarp Tekstil ve Colins işçilerinin DİSK Tekstil ihanet şebekesinin gerçek yüzünü görmesini sağladı.

Mitat yoldaş ezilenlerin dünyasını kalbine sığdırdı. Dünyayı sığdırdığı kalbi durdu. Bir genç komünistin Mitat yoldaşın ardından yazdığı yazıda şu ifadeler yer alıyordu: “*Aynı düş için yürüyenler birbirini mutlaka tanır. Aynı öfkeyi, aynı umudu, aynı inadı paylaşırlar.*” Evet, aynı düş yolcuları olarak bizler emeğin kurtuluş bayrağının onurla taşımaya sürdüreceğiz. Bıraktığı bayrak ellerimizde dalgalanmaya devam edecek.

Haydar Baran

Dev Yapı-İş Sendikası

Kayseri Temsilcisi

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ışığında...

Örgütlü işçi sınıfı her şeydir!

“15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, aradan geçen 56 yıla rağmen, halen aşılmayı bekleyen bir eşik olarak öğretmeye ve yürünmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor. Tüm kurumlarıyla bu sömürü düzeni varlığını ancak işçi sınıfının örgütsüzlüğü koşullarında sürdürebilir. İşçi sınıfı ise bu sömürü çarkını ancak örgütlülüğünden aldığı güçle, kararlı ve militan bir şekilde sömürücü zorbaların üzerine yürüyerek kırabilir. Örgütlü işçi sınıfı her şeydir.”

Baskının, zorbalığın kural ve sınır tanımadığı; örgütlenme hakkı başta olmak üzere her türlü demokratik hakkın pervasız bir saldırganlıkla karşılandığı bir dönemden geçiyoruz. Hakkını arayan işçiye yapılan zulmün, halka gerçekleri ulaştırmaya çalışan gazetecilerin yargı sopasıyla susturulmasının normalleştirilmeye çalışıldığı bir dönemden... İş o kadar çığırından çıkmış durumda ki kurulu düzenin has parçalarından olan ana muhalefet partisi bile bu pervasız saldırganlığın hedefi olmaktan kendisini kurtaramıyor.

Tüm bunların neden yaşandığı ve ne yapılmaya çalışıldığı ise gayet açık. Bu sömürü düzenini kendi varlığıyla bir gören, emperyalistlerden ve

kapitalistlerden aldığı destekle hükümet olup adım adım iktidara yerleşen AKP, bu gücünü kaybetmemek için bütün tuşlara aynı anda basıyor. Ortaya çıkabilecek en küçük çatlak sesi daha en baştan bastırmak, muhalefetin bile nasıl yapılacağını kendisi belirlemek istiyor.

Bu, her şeyden önce örgütlenme hakkının ayaklar altına alınması demektir. Saray rejimi ise ancak böyle ayakta durabilir. Çünkü, örgütsüz bir işçi sınıfı köleliğe, örgütsüz bir halk yenilgiye mahkumdur. Bugün, “müesses nizam” kendi has çocuğu olan, hatta ülkenin “kurucu parti”si olmakla övünen burjuva ana muhalefet partisini bile hedef alıyorsa; bu ancak sömürü düzenindeki çürümenin vardığı boyutun, ayakta durmakta ne kadar zorlandığının kanıtı olabilir.

Ancak, şunu da unutmamak gerekir ki bu ülkede örgütlenme hakkına yönelik pervasız tutumlar AKP ile başlamadı. Bu saldırılarla her dönem en yoğun şekilde karşılaşan, sonuçlarını en ağır şekilde yaşayan ise hep işçi sınıfı oldu. Daha cumhuriyetin

kuruluş döneminde sendikalarda örgütlenmesine bile izin verilmedi, varlığı inkâr edildi işçi sınıfının... 12 Eylül askeri faşist darbesi ile mücadeleci sendikaları kapatılan, sermaye işbirlikçisi ajanlaşmış bürokratların denetimindeki sendikalara mahkûm edilen de işçi sınıfından başkası değildi. Bugün, işçi sınıfı saflarındaki dağınıklığın, içine itildiği sömürü ve sefalet koşullarının en temel nedenlerinden biri yüz yılı aşındır onu örgütsüzlüğe mahkûm eden bu pervasız saldırılardır.

***

Ama, bu örgütsüzleştirme saldırısına her zaman en güçlü şekilde direnen, mücadele eden de yine işçi sınıfı oldu. Türkiye işçi sınıfı tarihinin bugüne kadar ki en kitlesel ve en güçlü direnişi olan 15-16 Haziran Direnişi de tam da bu bilinçle, işçi sınıfını örgütsüz bırakmak, böylece sömürü düzenini tahkim etmek isteyenlere karşı bir başkaldırı olarak yaşandı.

O günlerde, iktidar ve sermayenin işçi sınıfını örgütsüz bırakmak için kapısına kilit vurmak istediği DİSK'ti. DİSK'in kapısına kilit vuracak, işçi sınıfının emperyalist

şeflerinden aldıkları akıl ve destekle kurdurdukları Türk-İş'e mahkûm edecek yasa tasarısını hazırlayanlar ise o günün CHP'li ve AP'li vekillerinden başkası değildi. Dahası, o yasa tasarısını hazırlayan vekillerden biri kapatamadıkları DİSK'in başkanlık koltuğuna da oturtulacaktı.

Elbette, o gün kapısına kilit vurulmak istenen DİSK ile bugün bildiğimiz DİSK'in uzaktan yakından bir alakası bulunmuyor. O günlerin, yani 1960'lı yılların DİSK'i işçi sınıfının mücadele iradesinin ve kapitalist sömürü koşullarına duyduğu öfkesinin adresiydi. Hızla kapitalistleşen Türkiye'de, bu düzenin yıkıcı koşullarına karşı büyüyen mücadelenin içinden doğmuştu. İşçi sınıfı, Sarıhan'den Kavel'e, Kozlu'dan Paşabahçe'ye mitinglerle, grevlerle, direnişlerle yükselen mücadelenin içinde Türk-İş'te simgeleşen icazetçi-devletçi sendikacılık anlayışını parçaladı ve DİSK kuruldu. DİSK'in kuruluşunun ardından ise hem Türk-İş'ten kopuşlar hızlandı hem de işçi sınıfının örgütlülük ve mücadele kapasitesi hızla yükselmeye başladı.

Bu yüzden, o günün "müesses nizam"ının DİSK'i yok etmek, yok edemiyorsa da en azından etkisizleştirmek istemesi boşuna değildi. Türkiye kapitalizmi hızla büyüyüp gelişmek, kendisine emperyalist kapitalist dünyada bir yer açmak istiyordu. Bunun yolu da her şeyden önce işçi sınıfının örgütsüz bırakılarak, sömürüye ve köleliğe boyun eğmesinin sağlanmasından geçiyordu.

Bu amaçla 1970 yılında 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda değişiklik öngören iki kanun tasarısı hazırladılar. 11 Mayıs'ta Erzurum'daki Türk-İş Genel Kurulu'nda konuşan dönemin Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk bu saldırıyı "DİSK'in çanına ot tı kayacağız" diyerek tüm pervasızlığıyla ve açıkça savunuyordu. Ülke barajı, noter şartı, uluslararası sendikal hareketle ilgili kısıtlamalar gibi başlıklarla DİSK'i fiilen etkisiz hale getirmeyi hedefleyen bu tasarılar CHP'li ve AP'li vekillerin ortak çalışması ile mecliste kabul edildi.

İşçi sınıfının kendisini örgütsüz bırakmayı hedefleyen bu saldırıya karşı öfke ve tepkisi ise Türkiye işçi sınıfı için kilometre taşı haline gelen, aradan geçen 56 yıla rağmen aşılamayan bir direnişi ortaya çıkardı. Bu, öyle güçlü bir direniş ki burjuvaların "Kaçın, işçiler geliyor!" diyerek İstanbul'u terk ettiği söylenir.

15 Haziran 1970 sabahı; Alibeyköy, Eyüp, Silahtarğa'daki fabrikalardan çıkan işçiler, Topkapı'ya doğru yürüyüşe başladılar. Zeytinburnu, Bakırköy, Küçükçekmece hattındaki fabrikalardan gelen işçilerle buluşarak Londra Asfaltı'nı (E-5) trafiğe kapattılar. Anadolu yakasında direniş, Kartal-Cevizli hattında yoğunlaştı. Maltepe ve Uzunçayır hattından işçilerle birleştiler. Fabrikaları boşaltan işçiler Ankara Asfaltı'na (E-5) yürüdüler. Aynı şekilde, Gebze ve İzmit hattındaki fabrikalardan işçiler de fabrikalarından çıkıp Gebze şehir merkezine akın ettiler.

16 Haziran'da ise Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerin de katılımı ile 170 bini aşkın işçi İstanbul ve Gebze'de dört koldan yürüyüşe geçti. Sokaklarda akan işçi selini ne barikatlar ne de Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda sıkılan polis kurşunları durdurabilirdi. İşçi sınıfının bu büyük kalkışması, ancak sıkıyönetim ilanı ve DİSK yönetiminin kendi boyunu aşan bu isyana sırt çevirmesiyle bastırılabilirdi. Barikatlarda yaşanan çatışmalarda 3 işçi katledildi.

Sokak eylemleri iki günün sonunda geri çekildi; ancak tüm bu saldırılara ve sendikal bürokrasinin

ihanetine rağmen, onlarca fabrikada işçiler iş durdurma ve iş yavaşlatma eylemlerine günlerce devam ettiler. DİSK'i hedef alan yasa bu görkemli direnişin yarattığı baskı sonucunda Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

İşçi sınıfının bu görkemli direnişi 1970'li yılların ikinci yarısındaki politikleşmiş işçi hareketinin de temelini oluşturdu. Türkiye işçi sınıfı, bu görkemli direnişin öğrettikleri ile hem haklarını koruyup geliştirdi hem de politik bir güç olarak sahnedeki gerçek yerini aldı. Gelişip güçlenmeye devam eden işçi hareketi ancak 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bastırılabilirdi. Düzen 15-16 Haziran Direnişi'nin sarsıcı etkisi ile ulaşamadığı hedefine ancak asker postallarının gölgesi altında ulaşabilirdi. 12 Eylül'ün ardından işçi sınıfının köleliği ve sefaleti anlamına gelecek olan çalışma rejimi 12 Eylül darbesi ile birlikte sınıfın örgütlü gücüne vurulan ağır darbe sayesinde hayata

geçirilebildi.

Bu yanı sıra, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, aradan geçen 56 yıla rağmen, halen aşılmayı bekleyen bir eşik olarak öğretmeye ve yürünmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor. Tüm kurumlarıyla bu sömürü düzeni varlığını ancak işçi sınıfının örgütsüzlüğü koşullarında sürdürebilir. İşçi sınıfı ise bu sömürü çarkını ancak örgütlülüğünden aldığı güçle, kararlı ve militan bir şekilde sömürücü zorbalara üzerine yürüyerek kırabilir. Örgütlü işçi sınıfı her şeydir. Hak ettiği ve özlemine duyduğu sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kurabilecek gücün yegâne sahibidir. Örgütsüz işçiler için ise daha fazla sömürü, daha fazla kölelikten başka bir gelecek yoktur. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, öncesi ve sonrasıyla bu çıplak gerçeği bize hatırlatmaya, yolumuza ışık tutmaya devam ediyor!

Bolivya'da işçi sınıfı ve emekçiler ayakta!

Bir Latin Amerika ülkesi olan Bolivya'da işçi sınıfının, sendikaların, kent yoksullarının, kır emekçileri ile yerli halkların isyan dalgaları birbirini izliyor. Nisan ayında başlayan son dalga Amerikancı rejimi sarsamaya devam ediyor.

Geçtiğimiz yılın sonlarında devlet başkanı olan Amerikancı Rodrigo Paz'ın ilk işi neoliberal politikaları pervasızca uygulamak oldu. Tıpkı Ankara'daki saray rejimi gibi ekonomik krizin faturasını emekçilerin sırtına yıkmak için saldırıya geçti.

Emekçi halkın isyan geleneğini küçümseyen Paz, kısa sürede baltayı taşa vurduğunu anladı. Bir yandan isyanın sönümlenmesi için bazı tavizler verirken, aynı anda kolluk kuvvetlerini işçilerin, emekçilerin, yerli halkların üzerine saldı. Kitleler saldırılara karşı direndi. Maden işçileri "geleneksel silahları" olan küçük dinamit lokumlarıyla polis saldırılarına karşı koydular.

Grevler, gösteriler, ana yolların

blokajı gibi eylemler Mayıs ayı boyunca devam etti. Eylemlere militan mücadele geleneği ile bilinen maden işçileri başta olmak üzere öğretmen sendikaları, köylü örgütleri, yerli halk toplulukları, ulaşım işçileri, koka üreticileri, kent yoksulları katılıyor. Saldırılarda ölen ve yaralanan emekçiler oldu. Çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

Kolluk güçlerinin saldırıları emekçileri yıldırmadığı gibi, Paz'ın geri adım atması da öfkeyi dindirmeye yetmedi. Doğal gaz üretiminin düşmesi, döviz sıkıntısının yarattığı sorunlar, yakıt krizleri, hayat pahalılığı, yakıt sübvansiyonlarının kaldırılması gibi sorunlara karşı başlayan gösteriler kısa sürede kitlesel militan bir boyuta ulaştı.

Rejimle pazarlık yapmayacaklarını ilan eden emekçiler, Rodrigo Paz'ın derhal istifa etmesini talep ediyorlar. Bolivyalı işçi ve emekçiler son çeyrek asırda birkaç devlet başkanını kovdular. Görünen o ki, bu kez sıra Rodrigo Paz'a gelmiş bulunuyor.

***

Bolivya son 30 yılda güçlü halk hareketlerine sahne oldu. Özellikle maden işçilerinin, sendikaların, kent yoksullarının, yerli halkların ve köylü örgütlerinin oluşturduğu toplumsal güçler defalarca isyan etti. Neoliberal özelleştirme politikalarına, doğal kaynakların kapitalist tekellere peşkeş çekilmesine, suyun özelleştirilmesine karşı gelişen mücadeleler giderek siyasal boyutlara sıçradı.

Bu isyan dalgalarında neo liberal politikalar izleyen birçok Amerikancı devlet başkanı koltuğundan oldu, bazıları ülkeden kaçmak durumunda kaldı.

Bolivya'nın en önemli toplumsal direnişlerinden biri olan Cochabamba Su Savaşları (1999-2000), su ve kanalizasyon hizmetlerinin özelleştirilmesine karşı gelişti.

2003 yılında hükümetin doğal gazı Şili üzerinden ihraç etme planı da büyük bir tepkiye yol açtı (Gaz Savaşı). Sendikalar, yerli örgütler, Al Alto halkı başta olmak üzere işçi ve emekçiler şu soruyu öne çıkardı: "Bolivya'nın zenginliği neden yabancı şirketlere gidiyor?" Ülke çapında yol kapatmalar, genel grevler ve kitlesel gösteriler düzenlendi. Güvenlik güçlerinin saldırıları sonucu onlarca kişi yaşamını yitirdi. Buna rağmen isyan sürdü. Rejim geri adım atmak

zorunda kaldı ve devlet başkanı ülkeden kaçtı.

2005'de de El Alto ve La Paz Ayaklanmaları patlak verdi. El Alto ve La Paz çevresinde gelişen protesto dalgalarında emekçilerin başlıca talepleri şunlardı: Doğal gazın tamamen kamulaştırılması, yerli halkların siyasal temsilinin artırılması, neoliberal ekonomik modelin sona erdirilmesi...

Bu ayaklanmaların yarattığı birikim sayesinde Sosyalizme Doğru Hareket'in (MAS) lideri Evo Morales devlet başkanı seçildi. Morales yönetiminde de devam eden halk hareketleri, iktidarın emekçiler lehine birçok adım atmasını sağladı. Morales birkaç kez seçildi. Ancak sistemle barışık politika izleyerek yozlaşan Morales yönetimi emekçilerin umutlarını kırdı ve sonunda Amerikancı Paz'ın seçilmesinin yolunu düzledi. Ancak emekçiler Paz'ın saldırılarına karşı da sokaklara taşarak, isyan geleneğinin diri olduğunu gösterdiler.

Bu güçlü isyan geleneği kuşkusuz belli kazanımlar sağlıyor. Ancak bu deneyimler şunu gösteriyor: Sömürü, eşitsizlik, doğanın talan edilmesi, ülke kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi vb. sorunların köklü çözümü için sermaye düzeninin yerle bir edilmesi, sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulması gerekiyor.

Savaşların faturasını işçi ve emekçi kadınlar ödüyor

Savaş denildiğinde çoğu zaman akla cepheler, bombalar ve devletler arasındaki çatışmalar geliyor. Oysa savaş kadınlar için yalnızca sınır boylarında yaşanmıyor. Savaş, mutfakta boşalan tencerede, ödenemeyen faturada, güvencesiz işte, şiddetin arttığı evlerde ve geleceksizlik kaygısıyla yaşayan milyonlarca işçi kadının hayatında sürüyor.

Bugün dünyanın birçok yerinde emperyalist güçler “güvenlik”, “istikrar”, “özgürlük” gibi yalanlarla savaş politikalarını büyütüyor. Bu politikaların sonucu emekçi halklar için yoksulluk, göç, sömürü ve ölüm oluyor. En ağır bedeli ise kadınlar ödüyor. Filistin’de, Suriye’de, Yemen’de, Lübnan’da, İran’da ve Ukrayna’da milyonlarca kadın savaş politikalarının sonuçlarını en ağır biçimde yaşıyor.

Peki yalnız onlar mı? Hayır! Emperyalist savaş politikalarının ağır bedellerini, dünyanın neresinde olursa olsun tüm halklar, dolayısıyla kadınlar ödüyor. Çünkü savaş dönemlerinde ilk kesilen sosyal haklar oluyor. Kreşler kapanıyor, sağlık hizmetleri paralı hale geliyor, eğitim niteliksizleşiyor. Devlet bütçeleri halkın ihtiyaçlarına değil,

silahlanmaya ayrılıyor. İşçi ve emekçi kadın ise hem evin hem de çalışma yaşamının yükünü aynı anda sırtlanmak zorunda kalıyor.

Türkiye’de de hayat pahalılığı her geçen gün artarken kadınlar daha düşük ücretlerle, sigortasız ve güvencesiz işlerde çalıştırılıyor. Birçok kadın gündüz fabrikada, atölyede ya da markette çalışıp gece evde ikinci mesaisine devam ediyor. Savaş politikaları derinleştikçe patronların “fedakârlık” çağrısı da büyüyor, ama fedakârlık hep emekçilerden bekleniyor.

Dünyayı esir alan savaş ve militarizm yalnızca silah demek değildir. Aynı zamanda kadınların itaatkâr ve eve kapatılmış bir yaşam sürmesini isteyen düzenin adıdır. Kadınların eşitlik talebi, özgürlük mücadelesi ve dayanışması bu dönemlerde daha fazla hedef haline geliyor. Çünkü savaş düzeni, sorgulayan değil boyun eğen bir toplum istiyor. Savaş iklimi ülkelere hâkim olunca, ilk saldırıya uğrayan kadınların sosyal ve siyasal hakları oluyor.

Oysa biz işçi kadınlar şu gerçeği çok iyi biliyoruz: Savaşı zenginler çıkarır ancak savaşlarda yoksulların

çocukları ölür. Patronlar servetlerini büyütürken, işçi ve emekçiler açlık ve yıkımla boğuşur.

Bu nedenle emperyalist savaşlara karşı mücadele, kadınlar için yalnızca başka halklara ve oradaki kadınlara sahip çıkma mücadelesi değildir. Aynı zamanda ekmek mücadelesidir, güvenli yaşam mücadelesidir, kadın cinayetlerine karşı mücadeledir, insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeledir. İşçi kadınların mücadelesi hem savaşa hem sömürüye karşı

mücadeledir.

Bizlerin ihtiyacı olan şey daha fazla silah değil, daha fazla kreş, daha fazla hastane, güvenceli iş ve eşit bir yaşamdır. Kadınların emeğini, bedenini ve yaşamını değersizleştiren bu düzene karşı örgütlülüğü büyütme, emperyalist savaş politikalarına karşı mücadele etmek ve halkların özgürlüğünü savunmak, biz kadınlar için her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor.

Tekstil sektöründe kadınlar işsizliğe mahkûm...

Ekonomik kriz gün geçtikçe derinleşirken egemenler krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye devam ediyor. Artan işsizlik, düşük ücretler ve hakların gasp edilmesi vb. yaşanan sorunların başında geliyor.

Tekstil sektörü ise krizin en yoğun yaşandığı sektörlerden biri...

DİSK’in paylaştığı, Çalışma Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın verilerine göre sektörde son 1 yılda istihdam kaybı 66 bin oldu. Ancak sektörde kayıt dışı çalışmanın yaygınlığını düşündüğümüzde gerçek rakamın bundan daha fazla olduğunu tahmin etmek zor değil... Yine verilere göre, sektörde erkek işçi sayısı son 3

yılda 100.814 kişi azalırken, kadın işçiler için bu rakam 112.630 kişiyi olarak kaydedildi. Bu veriler bile kadınların krizden daha fazla etkilendiklerini gösteriyor.

“Küçülme” “daralma”, ya da “fabrikanın taşınması” vs. hangi gerekçeler sunulursa sunulsun, fatura tekstil işçilerine kesilirken, işini kaybedenlerin çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor.

Sektörde kadın işçiler, düşük ücretlerle, ağır çalışma koşullarıyla, güvencesizlikle boğuşurken, işten çıkarmalar ise bu tabloyu daha da ağırlaştırıyor. İşçi kıyımında kadınlar öncelikle tercih ediliyor. Çünkü patronlara göre, “nasılsa eşleri çalışıyor, kadınlar eve katkı yapıyor”. İktidar

da zaten Aile on yılı ilan etmedi mi? “Kadınların yeri evidir” demedi mi? Hem çocuk doğurup hem de kadınların evden “esnek” çalışacakları işleri tavsiye edip durmuyor mu?

Bir yandan sermaye, öbür yandan sermayenin devleti, başta kadın işçiler olmak üzere sömürüyü artırarak, örgütsüzlüğü derinleştirerek krizi fırsata çevirmeye çalışıyor.

Tüm bunlara rağmen Barta’da, Şık Makas’ta, Antep Başpınar’da dayatmaları kabul etmeyen, direnen kadın ve erkek işçiler var. Yarınlarımızı kazanmak, bu direnişleri yaygınlaştırmaktan, var olanlarla dayanışmayı yükseltmekten geçiyor.

Haziran'da ölmek zor!

*“sıkılmışım dişlerimi,
ıslıkla söylemişim umutlarımı,
susarak söylemişim”*
der Hasan Hüseyin *“Haziran'da
Ölmek Zor”* şiirinde...

Yıllar boyunca ter içinde taşıdığını söylediği o büyük yük, Nâzım'ı kaybetmenin acısı dile gelir şiirinde. Ve bu şiir yine bir haziran günü, 2 Haziran 1970'de hayatını kaybeden bir başka büyük ozan için, *“Orhan Kemal'in anısına”* notuyla yayımlanır. Yazıldıktan 15 yıl sonra ise yine bir haziran günü 2 Haziran 1991'de işçi sınıfının bir başka ozanı Ahmed Arif hayatını kaybeder. O günden beri bu şiir işçi sınıfının bu üç büyük ozanının anısını simgeler. Çünkü, her üçü de işçi sınıfının sıkıldığı dişlerini, ıslıkla söylediği umutlarını dile getirmiş, işçi sınıfının belleğine kazınan kor ateşler olmuştur. Onların anısı ile birlikte haziran; fabrikalarda devleşen öfkenin, tütün depolarında yeşeren umutların, eskiyen prangalarla hürriyete yürüyen adımların ayıdır...

Nâzım Hikmet, Türkiye'de işçi sınıfının ayak seslerini dizelere taşıyan ilk şairdir. Kapitalistlerin

elinde işçiyi köleleştirmenin aracına dönüşen makinenin, işçi sınıfının elinde özgürlüğün sembolüne dönüşeceği o tarihsel sıçramayı müjdeler. İşgal altındaki tersane işçilerinden dokuma fabrikalarındaki kadınlara kadar, onun şiirindeki ritim kavganın ve özgürlük tutkusunun ritmidir. Nâzım, burjuva edebiyatının “bireysel bunalımlarına” karşı, kolektif üretimin ve sınıf bilincinin keskin, umutlu sesini yansıtır. Nâzım, işçi sınıfının enternasyonal bilinciyle yalnızca Anadolu'nun yoksullarının değil, dünya işçi sınıfının da şairi olmuştur. Soylu bir aileden gelir; büyükbabası bir Osmanlı paşasıdır. Ama o, 17 yılı aşkın hapisane hayatına, sürgünlere ve vatandaşlıktan çıkarılmasına rağmen yılmadan, umutla ve dirençle işçi sınıfının ozanı olmayı tercih etmiştir.

Orhan Kemal, Bursa Hapishanesi'nde Nâzım'la tanışıp, onun ustalığı altında kalemine yeniden hayat verir. Nâzım'la birlikte dünya edebiyatının büyük ustalarından öğrenir, Nâzım'ın *“kendi hayatını yaz!”* çağrısına uyarak şiiri bırakıp roman yazmaya

başlar. “Edebiyat dünyası” onu *“küçük insanların yazarı”* olarak tanımlar. Oysa O, ayağa kalktığında dünyayı sarsacak kadar büyük ve güçlü olan işçi sınıfının hikayesinin anlatıcısıdır. Daha da ötesinde, kendisi de o hikâyenin parçasıdır. Adana'da pamuk tarlalarında, tekstil fabrikalarında çalışır, tezgahçılık yapar. Ekmek kavgasının tozu dumanı içinde büyür. Edebiyata fabrikalardan gelmiştir ve bu mesafeyi hiç kapatmamıştır. Tüm çıplaklığıyla işçi sınıfını yazar. Sadece yoksulluğunu değil; zaafalarını, feodal bağlarını, paraya sıkıştığındaki çaresizliğini ve en nihayetinde grev dalgası içinde nasıl bilinçlendiğini de...

Orhan Kemal, işçi sınıfının eti, kemiği, ter kokusu ve her şeye rağmen dudaklarında eksilmeyen umutlu gülüşüdür.

Ahmed Arif, Türk şiirinin en az yazan şairlerinden biridir. Buna rağmen etkisi çok büyük olmuştur. Hayatı boyunca yayımladığı tek şiir kitabı, *“Hasretinden Prangalar Eskittim”* yalnızca otuz dört şiirden oluşur.

Ahmed Arif'in şiiri coğrafyayla yoğurulmuştur. Diyarbakır surları,

Doğu Anadolu'nun bozkırı, kış soğuğu, dağ yolları... Ama bu coğrafya yalnızca mekân değil; sınıfsal bir gerçekliktir onun dizelerinde. Kürt ve Türk işçilerinin, köylüsünün aynı sefalet içinde eritildiği, aynı zindanlarda çürütüldüğü bir coğrafya... Ahmed Arif, bu çifte sömürünün en güçlü tanıklarından biridir. Tutsaklığı ve gördüğü işkenceler karşısındaki direngen tavrı ise şiirinin de omurgasıdır.

İşçi sınıfının ve ezilenlerin bu üç ozanı farklı kuşaklardan, farklı coğrafyalardan gelir. Ancak aralarında derin bir ortaklık ve güçlü bir süreklilik vardır. Her üçü de sömürüye, baskıya ve zorbalığa karşı emeğin kurtuluş mücadelesinin sesi olur. Saraylarda, seçkinlerin salonlarında kurulmak istenen sanat anlayışının karşısına dikilir, kapıları kırıp içeri girer, sanatı işçi sınıfının çıplak gerçekliğiyle yoğururlar. Böylece emekçilerin acılarının, özlemlerinin ve umutlarının simgesi haline gelirler. Bugün de aynı umut onların dizelerinde ve satırlarında yaşamaya, yeni kuşaklara ulaşmaya ve büyümeye devam etmekte...

Bak İşte Yaşandı Fırtına: MAYIS 2015

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Tiyatro Atölyesi ile 'Bak İşte Yaşandı Fırtına: MAYIS 2015' tiyatro kitabı üzerine konuştuk...

Tiyatro kitabı fikri nasıl oluştu?

Geçtiğimiz yıl (2025), Metal Fırtına diye anılan metal işçilerinin kitlesel direnişinin 10. yılıydı. Metal İşçileri Birliği tarafından 2015 Metal Fırtına'yı hatırlatmak ve derslerini bir kez daha çıkarmak için bir çalışma yürütüldü. Gebze İşçilerin Birliği Derneği Tiyatro Atölyesi olarak bizler de Metal Fırtına'yı gündemimize aldık. Nasıl ele alabiliriz, neler yapabiliriz tartışmasıyla başlayan atölye toplantılarımızın sonucunda bir oyun yazmaya ve oynamaya karar verdik. Bu direniş üzerine çalışmak yalnızca geçmişi anmak için değil bugünün mücadeleleriyle bağ kurma ihtiyacından doğdu. Bu bakışla Metal Fırtına'nın öne çıkarmak, vurgulanması gereken yanlarını tartışarak oyunun içeriğine karar verdik. Tiyatro Atölyesi ekibimizde Metal Fırtına'nın Gebze, Kocaeli ve Bursa süreçlerini yakından bilen, deneyimleyen arkadaşların varlığı bir tiyatro oyunu yazma noktasında hızlıca adım atmamızı kolaylaştırdı. Biz aslında sahnelemek eksenli düşünerek bir adım attık sonrasında ortaya çıkan çabayı kitaplaştırarak kalıcılaştırmaya karar verdik. Böylelikle bir yıllık çalışma sürecinin sonunda sınıf mücadelesi tarihinden bir kesit, tiyatronun diliyle kitaplaşmış oldu.

Bir işçi tiyatro topluluğu olarak sizler için nasıl bir deneyimdi?

Tiyatronun diliyle biz işçi ve emekçilerin yaşamlarını ve özelemlerini anlatma çabamız, derneğimiz kurulmadan öncesine dayanıyor. Etkinliklerimizde, grev ve direniş alanlarında, pikniklerde, eylem meydanlarında tiyatronun gücüyle zaten işçilere sesleniyorduk. Tiyatroyu yalnızca bir sahne sanatı olarak değil, aynı zamanda işçilerin kendi sözünü kurduğu, kendi deneyimini görünür kıldığı bir mücadele aracı olarak ele alıyoruz. 2015 Metal Fırtına'yı anlatmak üzere yazdığımız 'Bak İşte Yaşandı Fırtına: MAYIS 2015' tiyatro oyunu da bu çabanın bir parçası.

Açıkça söylemek gerekir ki zorlu bir süreçti. Oyun yazma sürecinden daha çok oyun çalışmalarında zorlandık. İki perdelik bir oyun yazdık ama bunu tek perdelik daha kısa bir versiyona dönüştürdük, çünkü çok sınırlı zamanlarda çalışma imkânı bulabilecektik, bunu göz önüne almamız gerekiyordu. Mesai saatlerinin uzun olduğu, vardiyalı çalışma sisteminin bulunduğu ve artık işçilerin ortak bir hafta sonu tatilinin bile bulunmadığı bir ortamda, bir işçi tiyatro topluluğunun çalışmalarını sistematik bir şekilde sürdürmesi hiç kolay değil. Aynı zamanda çalışacak sahne bulmak da başka bir zorluk alanı.

Çok zorlandık, çok tıklandık ama her zorluğa rağmen her daim bir yol buluruz, yeni bir yol açarız diyenler olarak; işçilerin tiyatro çalışmalarının parçası olabilmesi ve işçilerin dünyasının tiyatronun diliyle anlatılabilmesi için ısrarımızı sürdürdük. Bir yöntem bulmaya çalıştık. Sanırız ki mücadelenin içerisinde olmanın ve mücadeleden beslenmenin avantajı şu ki hep 'ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız' halindeydik.

Anlaşılan sadece bir kitap değil oyun çalışması sürecini de içeren bütünlüklü bir çalışma yürüttünüz. Anlatır mısınız?

Bir işçi tiyatro topluluğu olarak Türkiye'nin yakın dönem işçi mücadele tarihinden öne çıkan bir deneyimi tiyatro sahnesine taşıma çabası hem çok zorlandığımız hem de değişik hareket alanı yarattığımız bir çalışma oldu. Mesela diyebiliriz ki her şey bir yana tiyatro çalışması vesilesiyle birçok işçiyle Metal Fırtına'yı tartıştığımız, sohbet ettiğimiz bir eğitim süreci yanı da vardı. Oyunu tartışma ve yazma sürecinde yapılan haber ve makale okumaları, Metal Fırtına'yı nasıl anlatmalıyız ve hangi noktaları öne çıkarmalıyız üzerine yürütülen tartışmalar, sahneleme çalışması sırasındaki oyun üzerine çalışmalar birer eğitim sürecine dönüştü diyebiliriz. Bu süreç, yalnızca geçmişin bilgisini

Kitaba Metal İşçileri Birliği'nin Bursa, Gebze, İstanbul, Ankara, İzmir, Kayseri, Aksaray, Kırşehir, Nevşehir temsilciliklerinden ulaşabilirsiniz.

WhatsApp ve sosyal medya hesaplarından talep edebilirsiniz.

 0542 843 16 01

   @mibmetall

tazelemekle kalmadı, aynı zamanda bugünün mücadelelerine dair düşünsel bir hazırlık da sundu. Hem 2015 Metal Fırtına'ya hem de oyun yazma ve sahneleme çalışması içerisinde olduğumuz dönemde devam eden 2025-2027 MESS Grup TİS sürecine dair verimli bir tartışma zemini oluşturdu. Diğer bir yanıyla da elimizden geldiğince geniş bir ağ oluşturmaya, her aşamasını kolektif bir çabayla yürütmeye çalıştık. Oyunumuzun ilk tartışma aşamalarından itibaren hem tiyatro atölyesinin dışında olan işçi arkadaşlarımızı tartışmaların parçası yapmaya çalıştık hem de edebiyatla, tiyatroyla, sinema alanındaki arkadaşlarla fikir alışverişi yapmaya çalıştık. Bunların içerisinde tema, kurgu ve karakterler üzerine tartışmalar yürüttüğümüz süreçte katkılarını aldığımız tiyatro oyuncusu ve yazarı Berfin Koç, Gebze'nin işçi şairi ve gazeteci Halil Yeni, yazar ve sinema araştırmacısı Haydar Ali Albayrak en çok istişarede

bulduklarımız oldu, buradan sizin vesilenizle de teşekkür etmek isteriz.

Sadece yazım açısından değil, sahneleme çalışmasının birçok aşamasında da üretimler örgütleyen bir oyun oldu. Örneğin dekorunun çizimini bir dekorasyon işçisi arkadaşımız yaptı. Oyunumuzun müziği Türk Metal üyesi metal işçisi bir arkadaş tarafından yapıldı. Böylece ortaya çıkan, yalnızca bir tiyatro metni değil, başlı başına kolektif bir üretim sürecinin ürünü haline geldi.

Çalışmalarınız nasıl devam edecek?

'Bak İşte Yaşandı Fırtına: MAYIS 2015' oyunumuzun ve diğer oyunlarımızın çalışmaları sürüyor. Tiyatro Atölyemiz devam ediyor. Tiyatronun diliyle işçilerin sorunlarının ve taleplerinin, işçi direnişlerinin daha fazla anlatılması için hayatın her alanını tiyatro sahnesine çevirerek birlikte üretmeye tüm işçi ve emekçileri davet ediyoruz.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

Orada olmaktan hâlâ gurur duyuyoruz

İstanbul'dan bir metal işçisi yazdı...

Gezi Direnişi'nin üzerinden yıllar geçti. Ama iktidarın Gezi korkusu hiç bitmedi. Nasıl bitsin ki? Milyonların yaşamını açlığa, yoksulluğa ve sömürüye mahkûm bırakarak zorbalıkla hüküm süreceğini düşünen bir iktidarın en büyük korkusu elbette milyonların ayağa kalktığı bu direniş olacaktır.

Yıllar geçti ama o günlerin heyecanı, dayanışması ve yarattığı umut hâlâ hafızalarımızda canlılığını koruyor. Milyonlarca insanın korkuyu yenerek meydanlara çıktığı, baskıya, adaletsizliğe ve dayatmalara karşı sesini yükselttiği bu eylem hepimize çok şey öğretti.

O günlerde gençler, işçiler, emekçiler, kadınlar, öğrenciler ve emekliler aynı meydanlarda buluştuk. Birbirini tanımayan

insanlar omuz omuza verdi. Paylaşmanın, dayanışmanın ve birlikte mücadele etmenin ne kadar güçlü olduğunu gördük. Bu yüzden Gezi umudumuzun adıdır.

Bizler biliyoruz ki; Gezi'de ortaya çıkan dayanışma ruhu kolay kolay yok olmaz. Çünkü o ruh, bu ülkenin emekçilerinin ve gençlerinin daha özgür, daha eşit ve daha adil bir yaşam özleminden besleniyordu. Yıllar geçse de bu özlem ortadan kalkmadı. Tam tersine yaşanan her haksızlık, her baskı ve her adaletsizlik, Gezi'nin neden ortaya çıktığını daha iyi anlamamızı sağlıyor.

Gezi günlerinde milyonlarca insanın içinde olduğu büyük bir dayanışma seli vardı. Yalnızca parklarda ve çadırlarda değil, mahallelerde, işyerlerinde ve hayatın her alanında insanlar bu büyük halk hareketinin yanında yer aldı. Bu nedenle Gezi, birkaç insanın değil, milyonların ortak hafızasıdır.

Bugün geriye dönüp baktığımızda

Gezi'de olmaktan hâlâ gurur duyuyoruz. Çünkü Gezi bize birlikte mücadele ettiğimizde ne kadar güçlü olabileceğimizi gösterdi. Geleceğe dair umudumuzu korumamızın nedenlerinden biri de budur.

Gezi'nin bıraktığı en önemli miraslardan biri dayanışma ise öteki güzel günlere olan inançtır. Bu ülkenin emekçileri, gençleri ve ezilenleri bir araya geldiğinde hiçbir baskının sonsuza kadar süremeyeceğini biliyoruz. Gezi'nin yarattığı umut ve mücadele ruhu bugün de yaşamaya devam ediyor.

Gezi'yle gurur duyuyoruz. O günlerde yükselen eşitlik, özgürlük ve dayanışma özleminin yarınların mücadelesinde yeniden hayat bulacağına inanıyoruz. Sarayın taşsız kralı, yeri geldiğinde suçlamak için "Hepiniz oradaydınız" diyor ya, evet, hepimiz oradaydık. Ve orada olmaktan bugün de gurur duyuyoruz ve yeniden meydanları zapt edeceğimiz büyük günleri bekliyoruz.

Rant politikalarının yarattığı felaket

İstanbul'dan bir işçi yazdı...

Sağanak yağışların etkili olmasıyla birlikte Hatay'da büyük bir sel felaketi yaşandı. Dere yataklarının taşması sonucu 5 kişi yaşamını yitirdi, çok sayıda kişi yaralandı ve binlerce insan mağdur oldu. Yaşanan bu felaket yalnızca bir "doğa olayı" değildir; yıllardır sürdürülen rantçı politikaların, plansız kentleşmenin ve altyapının ihmal edilmesinin sonucudur.

Dere yataklarının imara açılması, altyapı yatırımlarının yetersiz bırakılması, doğal su tahliye alanlarının betonlaşmaya kurban edilmesi ve bilimsel şehir planlamasının hiçe sayılması bu yıkımın başlıca nedenleridir. Özellikle deprem sonrasında "yeniden inşa" adı altında yürütülen süreçte halkın güvenliği ve yaşam hakkı değil, sermayenin çıkarları gözetilmiştir. Bilimsel ve kamusal ihtiyaçlar yerine rant politikaları ön plana çıkarılmış,

kentler şirketlerin kâr alanlarına dönüştürülmüştür.

AKP iktidarı, yıllardır sürdürdüğü rant odaklı politikalarla işçi ve emekçilerin yaşamını hiçe saymaktadır. Depremde olduğu gibi sel felaketlerinde de ortaya çıkan tablo tesadüf değildir. Kapitalist rant düzeni; doğayı, kentleri ve yaşam alanlarını sermayenin çıkarları doğrultusunda şekillendirirken, işçi ve emekçileri her felakette daha büyük yıkımlarla karşı karşıya bırakmaktadır.

Bugün Hatay'da yaşanan sel felaketi; denetimsizliğin, plansızlığın ve insan yaşamı yerine sermayenin çıkarlarını esas alan politikaların doğrudan sonucudur. Doğal afetler engellenemeyebilir, ancak felaketlere dönüşmeleri siyasi tercihlerin ve yanlış kentleşme politikalarının sonucudur. Bilim

insanlarının uyarılarına kulak tıkayanlar ve kentleri rant projeleriyle kuşatanlar yaşanan yıkımın sorumluluğundan kaçamaz.

Saray rejiminin doğa ve yaşam düşmanı politikaları karşısında sessiz kalmamalıyız. Sermayeyi zenginleştirmek uğruna halkın can güvenliğini tehlikeye atan rant politikalarına karşı mücadeleyi büyütmeliyiz. Depremlerin, sellerin ve diğer felaketlerin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek isteyenlerden hesap sormalıyız.

Aksi halde bugün Hatay'da yaşananlar, yarın başka kentlerde ve başka bölgelerde yeniden yaşanacaktır. Doğal afetlerin kader olmadığını biliyoruz. İşçi ve emekçilerin güvenli, sağlıklı ve insanca yaşayabileceği kentler için rant düzenine karşı örgütlü mücadeleyi büyütme zorundayız.

İnsandı, içtendi, gerçektir, yoldaştı...

Bir de hayatını adanmış insanlar vardır. Davaları düşleri her şeyin önündedir.

Sevgili Mitat Yavuz onlardan birisiydi. Aksaray da işçi çalışması yürütürken yolumuz çakıştı. Aynı dünyaya, emeğin dünyasına inanıyorduk.

İnsandı, içtendi, gerçektir, yoldaştı.

En son 1 Mayıs alanında birlikteydik. Aksaray İşçi Birliği adına konuştu. Güle güle, mücadelemizde hep var olacaksınız.

Mücadele sürecek...

Aksaray'dan bir işçi

Varto ve Karlıova JES'e karşı direniyor!

Ankara'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

ABD merkezli IGNIS şirketi, Varto ve Karlıova'da bir Jeotermal Enerji Santrali (JES) kurmak istiyor. Proje ile yerin 3 bin metre altına sondaj çalışması yapıp, elde edilen sıcak su ve sıcak su buharından enerji elde edilmesi planlanıyor.

Fakat bu çalışmanın kendisi çok ciddi tehlikeleri ve zararları barındırıyor. Nedir bu tehlikeler ve zararlar? Birincisi; sondaj yapılması planlanan alan, yoğun deprem tehlikesi bulunan sismik bir bölge. Uzmanlar, bu kadar derine inen bir sondaj çalışmasının bir deprem riski yaratabileceğini belirtiyor. Ayrıca oluşacak bir deprem sonrasında bu tesislerin patlaması durumunda bir faciaya yol açabileceği öngörülüyor. İkinci tehlike ise; yapılacak çalışmalar sonucunda yeraltı sularına zehirli mineral ve elementlerin sızacak olmasıdır. Bu durum bölgenin doğasını bozacak olup, temel geçim kaynağı olan hayvancılığı ve tarımı bitirecektir.

Ayrıca Karlıova'nın Kargapazarı köyündeki zengin, endemik bitki örtüsü bu yıkımdan büyük zarar görecektir.

Sondaj çalışması Varto'da 16, Karlıova'da 6 köyü etkilemektedir. Doğa savunucuları, JES projesinin ilerleyen dönemde daha fazla sondaj kuyusu açılarak genişleyebileceğini, hatta JES projesi ile nadir toprak elementlerini bulma amaçlı maden çalışmalarının birlikte yapılabileceğini ifade ediyor. Çalışma yapılacak alanların genişliği ve zararları düşünüldüğünde bölge insanı bu bölgeden göç etmeye zorlanacak. İşte bu bağlamda üçüncü tehlike, bölgede insansızlaştırma ve göçtür. Göç iktidar için aynı zamanda geçmişten bugüne Varto halkının bu düzene karşı gösterdiği direncin kırılmasının da aracı olarak kullanılacaktır.

Bu tehlikelere ve oluşabilecek zararlara karşı ise Vartolu köylüler,

emekçiler, gençler kararlılıkla direniyor. JES projesinin yapılacağı öğrenildikten sonra gerek Varto'da gerekse Türkiye'nin birçok ilinde basın açıklaması yapıldı. Varto ve Kanîreş'te (Karlıova) Ekoloji Platformları kuruldu. Bu platformlar aracılığıyla 24 Nisan'da Varto'da, ertesi gün ise Karlıova'da kitlesel mitingler gerçekleştirildi. 3 Mayıs'tan itibaren ise Varto halkı, direnişi yeni bir aşamaya taşıyıp, sondaj çalışmasının başlayacağı alana direniş çadırı kurdu. Farklı köylerde yaşayan köylüler, direniş alanını ve direniş çadırını kendi aralarında birbirine dönüşümlü teslim ederken, dayanışma için çok sayıda kişi ve kurumu da etraflarında görebiliyorlar.

Sermaye sınıfı coğrafyamızın her bir tarafında vampir gibi saldırıyor. Muğla Akbelen'den Ordu Perşembe yaylasına, Varto-Karlıova'dan Dersim'e kadar bir çok alan talana, yağmaya açılmış

durumda. Yerli ve uluslararası sermaye büyük bir istek ve kâr hırsı ile ülkemizin altını üstüne getirmektedir. Sermaye denilen bu vampire dur demek; Akbelen, Varto, Giresun köylülerinin yaptığı gibi direnmekten ve ortak sorunlara karşı din, dil, milliyet, mezhep gibi ayrımları bir kenara bırakıp ortak mücadeleyi büyütmekten geçiyor. İşyerlerinde sermaye sahiplerine karşı yürüttüğümüz mücadeleyi aynı zamanda doğanın koruma mücadelesinin kurtuluşu olarak görmek, sermaye denen vampiri işyerlerinde ve ülkenin dört bir yanında yenmek ve doğa mücadeleleri ile dayanışmak görevimiz olmalıdır.

Kalbimiz Sumud Filosu'yla birlikte atıyor

Bursa'dan bir metal işçisi yazdı...

Gazze ablukasının başladığı günden bu yana dünyanın farklı ülkelerinden, farklı dilleri konuşan, farklı inançlara ve siyasal görüşlere sahip insanlar bu insanlık dışı kuşatmayı kırmak için gemilere binip Filistin'e doğru yola çıkıyor. Ancak her seferinde İsrail devletinin azgın saldırılarıyla karşılaşılıyor, gözaltına alınıyor ve insanlık dışı muamelelere maruz bırakılıyor. Bir işçi olarak bu saldırıların yalnızca Filistin halkına değil, insanlığın ortak vicdanına yönelik olduğunu düşünüyorum.

Gazze'de aylardır süren katliamı

bütün dünya izliyor. Kendilerine "uluslararası toplum" adını veren devletler ise kınama açıklamaları yapmak dışında kayda değer hiçbir adım atmamaya saldırganlığa çanak tutuyor. İsrail devleti hastaneleri, okulları, yardım konvoylarını ve sivilleri hedef alırken hiçbir yaptırımla karşılaşmıyor. Bu tablo, emperyalist devletlerin insan hakları, demokrasi ve hukuk üzerine kurdukları söylemlerin ne kadar sahte ve ikiyüzlü olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Gazze kuşatmasını kırmak için yola çıkan gönüllüler ise

büyük bir dayanışma ve cesaret örneği sergiliyorlar. Uluslararası sularda gerçekleştirilen saldırılar, gözaltılar ve işkenceler karşısında geri adım atmamayan insanların mücadelesi her türlü saygıyı hak ediyor. İsrail'in saldırıları filoların Gazze'ye ulaşmasını engellese de dünyanın dört bir yanında milyonlarca insanın dikkatini Filistin halkının yaşadığı acılara çekmiş oluyor. Her saldırı, siyonist rejimin gerçek yüzünü daha fazla insanın görmesini sağlıyor.

Öte yandan Türkiye'de iktidarın Filistin konusunda izlediği politika da açık bir ikiyüzlülük barındırıyor. Bir yandan İsrail'i kınayan açıklamalar yapılırken, diğer yandan İsrail ile ticari ilişkiler hız kesmeden sürdürülüyor. Bu ikiyüzlü tutum emekçilerin gözünden kaçmıyor. Ancak buna rağmen iktidarın söylemleri ile icraatları arasındaki uçuruma karşı yeterli tepkinin örgütlenememesi önemli bir sorun

olarak önümüzde duruyor.

Biz işçiler, savaştan, işgallerden ve sömürü düzeninden çıkar sağlayanların değil, ezilen halkların yanında yer almalıyız. Gazze halkının kuşatmaya karşı direnişini, ablukanın kırılması için mücadele eden insanların çabalarını ve dünya halklarının dayanışmasını desteklemeliyiz.

Kalbimiz Gazze halkıyla birlikte atıyor. Ancak yalnızca üzülmenin, öfkelenmenin ya da dayanışma duygularını dile getirmenin yeterli olmadığını da biliyoruz. Soykırıma, işgale ve emperyalist barbarlığa karşı mücadeleyi büyütme, dayanışmayı daha güçlü ve örgütlü hâle getirmek gerekiyor. Filistin halkının özgürlük mücadelesinin, aynı zamanda dünyanın dört bir yanında sömürüye ve baskıya karşı mücadele eden tüm emekçilerin ortak davası olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız.

HALKLARIN KATİLİ NATO DEFOL

NATO üyesi emperyalist haydutlar, 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanıyorlar. Dünya halklarına yönelik yeni savaş, işgal ve yıkım planlarını masaya yatırmak için bu kez ülkemizde buluşuyorlar.

Ülkeyi yönetenlerin en iyi şekilde ağırlamak için seferber olduğu NATO, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına yönelmiş bir savaş namlusudur.

NATO, işçi sınıfının yükselen mücadelesine, halkların bağımsızlık arayışına ve sosyalizm düşüncesine karşı ABD önderliğinde kurulmuş bir savaş örgütüdür. Dünyanın dört bir yanında gerçekleşen darbelerin, kurulan kontrgerilla örgütlenmelerinin, yapılan katliamların ve işgallerin arkasında onun izi vardır.

Bu ülkenin emekçileri, bu cinayet şebekesinin karanlık yüzünü 12 Mart darbesinden, 12 Eylül'den, Maraş'tan, Çorum'dan ve gerçekleşen sayısız provokasyon ile katliamdan çok iyi tanır.

NATO, her gün lanet okuduğumuz kapitalist sömürü düzeninin güvencesidir!

NATO, emperyalist yağma ve

talanın, kapitalist sömürü ve baskının silahlı gücüdür!

NATO, emeğin, halkların ve insanlığın düşmanıdır!

NATO'yla bağları koparıp atmadan, onun işbirlikçileri ile hesaplaşmadan ne bağımsızlık mümkündür ne de demokratik hak ve özgürlükler vardır. O bağları koparıp atmadan ne bu sömürü düzeni son bulur ne de kardeş halklara uygulanan saldırganlık sona erer.

Bu yüzden NATO haydutları bu topraklara ayak bastığında hep hak ettiği şekilde karşılanmıştır. ODTÜ'de Vietnam kasabı Komer'in arabasını yakanlar, Dolmabahçe'de 6. Filo askerlerini denize dökenler bu ülkenin devrimci gençleridir. NATO Irak halkına ölüm yağdırırken pastadan pay kapmak isteyenlerin karşısında meydanları dolduranlar, TBMM'den geçirmek istedikleri tezkereyi çöpe atanlar bu ülkenin onurlu işçileri, emekçileri, gençleri ve devrimcileridir. NATO 2004'te en son Türkiye'de toplandığında meydanları ve alanları dolduranlar, "NATO defol!" diye haykırarak ilericiler, devrimcilerdir.

Emperyalizmin dünya halklarına savaş, ölüm ve gözyaşı dışında vereceği hiçbir şey yoktur. Onun savaş örgütüne üye olmak, zirvesine ev sahipliği yapmak bu kanlı örgütün suç ortağı olduğunun yeni bir itirafıdır. Bunu ülke savunmasının gereği olarak sunmak sadece koca bir yalandır.

Emperyalist haydutların ve onların işbirlikçilerinin dünya halkları için yeni yıkım ve katliamlar planlamasına seyirci kalmayalım. Dün Irak'ta, bugün Filistin, Suriye, Venezuela ve İran'da yaşananların tekrar yaşanmasına izin vermeyelim. Fabrikalarda, mahallelerde, okullarda, toplumsal yaşamın her alanında örgütlenelim. Haydutların sefil planlarını bozmak için ayağa kalkalım! 7-8 Temmuz'da haydutlar zirve için toplanmışken Ankara'da olalım. Ve en güçlü sesimizle haykıralım:

- ✓ **Halkların katili NATO defol!**
- ✓ **NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!**
- ✓ **Emperyalistlerle açık gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!**
- ✓ **Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!**

